

proti pravdě dosvědčil určité skutečnosti v rozsudcích nižších soudů blíže uvedené, což také učinil, avšak svoji výpověď přísahou nepotvrdil, jest kvalifikovati jako samostatný zločin podle § 222 tr. zák. Kvalifikace trestných činů jako návod podle § 69 čís. 1 tr. zák. k přečinu podle § 374 tr. zák. nepřichází v úvahu, poněvadž zjištěná trestní činnost obžalovaných vyčerpává skutkovou povahu speciálního trestného činu, a to zločinu podle § 222 tr. zák., který jest přísněji trestný než návod k přečinu podle § 69 čís. 1 a § 374 tr. zák. Nejde tu o dvojí kvalifikaci téhož trestného činu u pachatele a u návodce, nýbrž o použití speciálního ustanovení tr. zák. na trestné činy obžalovaných. Poněvadž namítaná kvalifikace trestných činů obžalovaných jako návod podle § 69 čís. 1 tr. zák. k přečinu nadržování podle § 374 tr. zák. neobstojí, padá tím i předpoklad pro tvrzenou beztrestnost obžalovaných podle § 378 tr. zák. Bezdůvodné zmáteční stížnosti byly proto podle odst. 1 § 36 por. nov. zamítnuty.

Čís. 4709.

Ustanovení § 486 čís. 2 tr. zák. platí i pro toho, kdo plní schválené vyrovnání (splácí příslušné kvoty věřitelům); uvědomí-li si (při provozu starého nebo nového podniku), že je znovu neschopen platiti, musí ohlásiti včas nové vyrovnání (úpadek).

(Rozh. ze dne 5. května 1933, Zm I 1036/31.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl po ústním líčení zmáteční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu trestního v Praze ze dne 2. listopadu 1931, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem úpadku z nedbalosti podle § 486 čís. 2 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Odsouzení pro přečin podle § 486 čís. 2 tr. zák. pokládá stěžovatel za nezákonné proto, že prý chybí veškeré zákonné známky skutkové podstaty tohoto deliktu. Zmateční stížnost má především za to, že, poněvadž obžalovaný — jak rozsudek zjišťuje — ohlásil vyrovnávací řízení dne 17. března 1927 ihned, jakmile seznal, že jeho podnik »M.« neprosperuje — a toto řízení (v němž bylo zjištěno předlužení 827.633 Kč 14 h), skončilo vyrovnáním 35%, jež bylo krajským civilním soudem schváleno (12. srpna 1927), nemůže býti volán k trestní zodpovědnosti proto, že neohlášení nového vyrovnávacího nebo úpadkového řízení, nebo skutečnost, že nové dluhy činil a staré platil, spadají vesměs do doby, v níž ještě nesplnil schválené první vyrovnání a nezaplatil veškeré vyrovnávací kvoty, jak je tomu v souzeném případě, — to tím spíše, že prý u obžalovaného ani nebylo zákonných podmínek pro ohlášení nového vyrovnávacího řízení, ani »pasivnosti« ani vědomí o ní. Zmateční stížnost má tedy za to, že kdo plní schválené vyrovnání a vyplácí příslušné kvoty věřitelům, je trvale zproštěn trestní odpovědnosti ve směru § 486 tr. zák., nemusí ohlašovati ani nové vyrovnání ani úpadek a smí dělati nové dluhy v zájmu udržení podniku a výdělečnosti.

Tento názor zmateční stížnosti je však mylný a nemá opory v zákoně. Podle § 55 vyrov. řádu v té době ještě plativšího je vyrovnávací řízení ukončeno, potvrdí-li soud právoplatnost vyrovnání věřiteli schváleného. Od tohoto okamžiku a nikoli teprve od okamžiku splnění vyrovnání, jak mylně má za to zmateční stížnost, není zákonné překážky, by nebylo znovu použito zákonného ustanovení § 486 tr. zák. na dlužníka, který se znovu proviní způsobem v tomto § naznačeným. Pokračuje-li tedy dlužník po ukončení vyrovnávacího řízení v provozu starého podniku nebo počne-li provozovati nový a uvědomí-li si novou svou neschopnost platiti, má povinnost ohlásiti včas, t. j. ihned vyrovnávací řízení za předpokladů § 1 vyr. ř., po případě řízení úpadkové za podmínek §§ 68 až 69 úp. ř. Nesprávnosti právního názoru stížnosti nasvědčuje ostatně i ustanovení § 54 vyr. ř., z něhož jasně plyne, že na dlužníkovu jmění může býti vyhlášen úpadek dříve, než vyrovnání bylo úplně splněno. V souzeném případě bylo řádně provedené vyrovnání obžalovaného právoplatně schváleno soudem, jak rozsudek zjišťuje, dne 12. srpna 1927; tímto dnem bylo toto řízení ve smyslu § 55 vyr. řádu ukončeno. Obžalovaný vedl podnik dále a splácel vyrovnávací kvoty; splatil však jen tři ze sedmi kvot a to ani ne všem věřitelům a byl si nucen na to vypůjčiti 23.000 Kč od švakra; od září 1927 byly proti němu nanovo provedeny exekuce a to v roce 1927 celkem pět, v roce 1928 24 exekucí a další následovaly; byly proti němu také nově podány četné žaloby v roce 1928. Rozsudek zjišťuje, že obžalovaný za tohoto stavu věcí, nejdéle v době splatnosti čtvrté kvoty, totiž koncem května 1928 byl si vědom své nové neschopnosti platiti, byl tedy povinen, chtěl-li se vyhnouti trestním následkům, ohlásiti včas nové vyrovnávací řízení, nedělati nové dluhy a neplatiti staré. Jak soud zjišťuje, nedostál obžalovaný této povinnosti, pokud se týče nedbal těchto omezení; neohlásil ani vyrovnávací ani úpadkové řízení vůbec a činil nové objednávky a částečně i platil staré dluhy, jak je zjištěno a podrobně uvedeno v rozsudku. Soud zjišťuje formálně bezvadně, že svou nedbalostí právě vylíčenou způsobil věřitelům škodu. Tím jsou dány všechny náležitosti skutkové podstaty § 486 čís. 2 tr. zák.

Čís. 4710.

Třaskaviny. Kdy je třaskaviny použito jako trhacího prostředku.

Ke skutkové podstatě zločinu podle § 4 zák. čís. 134/1885 (čís. 50/1923) stačí, že byl vůbec majetek, život nebo zdraví jiného úmyslně vydán v nebezpečí užitím třaskaviny jako trhacího prostředku.

(Rozh. ze dne 6. května 1933, Zm I 233/33.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání zmateční stížnost státního zástupce do rozsudku krajského soudu trestního v Praze ze dne 10. ledna 1933, jímž se senát krajského soudu trestního v Praze prohlásil podle § 261 tr. ř. nepřislušným.

Důvody:

Zmateční stížnost státního zastupitelství, napadající podle čís. 6 § 281 tr. ř. výrok soudu, jímž vyřkl svoji nepřislušnost, je zřejmě bez-